SÁCH HỒNG

NHI ĐỒNG

CHIẾC ÁO NHUNG LAM

CHIẾC ÁO NHUNG LAM

ÔNG ký Tâm đứng tần ngần ngoài tủ kính nhìn vào gian nhà hàng Mỹ-Lợi đã lâu lắm. Mấy hôm nay, ngày nào ông cũng đi qua gian hàng ấy. Vòng đi ông chỉ nhìn thoáng qua thôi để đến sở cho kịp giờ làm, vòng về ông có thể đứng lặng nhìn rất lâu. Mắt ông không nhìn ngang liếc dọc gì cả, chỉ chú ý vào có một chiếc áo nhung lam, chiếc áo khoác nửa người may thay kiểu mới, màu nhung thực thắm, tuyết nhung mềm dịu trên thân mình con người gỗ. Và cái con người không có lòng ấy ngày ngày vẫn đứng nhìn khách qua đường một cách kiêu-hãnh với cái giá sáu trăm đồng đeo một bên góc áo. Sau tủ kính là cô bán hàng ngồi im lặng có cái vẻ ruồi đậu không buồn xua của một pho tượng.

Ông ký nhìn mãi hình như cũng hơi ngượng. Dù chỉ ngắm một người đàn bà gỗ, ông cũng thấy thế nào ấy. Trước khi quay lưng đi, ông còn tiếc rẻ ngoái cổ nhìn lại một lần nữa, mồm lầm bầm :

— Vô lý ! Vô lý ! Sao lại những sáu trăm đồng ? Cả nửa tháng lương của người ta ?

Đầu ông cúi gằm xuống, hai tay cho vào túi quần, ngón tay cái và ngón tay trỏ xoa xoa vào nhau như những khi ông đếm bạc ; miệng ông vẫn lầm bầm :

— Sáu trăm đồng, những sáu trăm đồng !

Ông nghĩ đến những tờ giấy bạc mới tinh của sở kho bạc, những đống giấy bạc cao ngất ngày ngày ông vẫn trông thấy, mà không hề có một ý tưởng thèm muốn nào. Đã 18 năm nay, ông đi về trên một con đường, ngồi trên một chiếc ghế ấy, và những số bạc to lớn vẫn ngày ngày luân chuyển qua trước mắt ông. Nhưng đối với ông những đống bạc kia không có giá trị bằng 1200 tiền lương của ông mỗi tháng. Với số tiền 1200 đồng ấy, ông nuôi sống cả gia đình đã 18 năm nay. Lúc mới bắt đầu làm việc, lương ông chỉ có 800 đồng, và ông cưới cô Thúy, một thiếu nữ dịu dàng và thích cảnh gia đình. Cô Thúy hay là bà Tâm, mua một gian nhà nhỏ bằng số tiền hồi môn của mình, sinh với ông một cô gái, rồi không sinh thêm nữa.

Nhưng với ông Tâm, thế là đủ rồi. Được một người vợ hiền, một cô con gái, một căn nhà và một số lương đều mỗi tháng, ông thấy không có giấc mơ nào đẹp hơn nữa. Mỗi ngày ông ngồi đánh máy bên cạnh người phát bạc, dù không có ý nhìn, ông cũng biết là những đống bạc to lớn đang diễn qua trước mắt ông. Ông làm việc thong thả, nhưng không ngừng cho đến lúc tan sở. Ông đi thẳng một mạch về nhà, tắm rửa xong rồi ngồi ở vườn xem báo đợi ăn cơm tối. Nhu, con gái ông kể cho ông nghe tất cả những chuyện đã xảy ra ở trường, và ông ngồi nghe luôn luôn

mỉm cười không bao giờ ngắt lời con. Ông đặt tên Nhu là Nhu vì nàng thực đúng là một cô gái nhu mì, ngoan ngoãn. Nhu rất chăm học, tối nào nàng cũng đem những bài vở ở trường ra làm, chỗ nào không hiểu lại hỏi ông: nàng không để dồn bài học lại hai ba ngày mới học, hay bỏ qua những chỗ không hiểu. Vì thế không bao giờ Nhu thấy lo sợ hay phải học « gạo » mỗi khi sắp phải thi như các bạn khác. Nhu có một gian phòng riêng, trong đó mỗi thứ nàng đều tự tay sắp đặt rất sạch sẽ thứ tự. Mỗi tuần Nhu giúp mẹ lau nền nhà và giặt rửa tất cả những đồ dùng trong nhà. Có khi bà Tâm mệt, Nhu tự làm một mình không hề phàn nàn. Hơn nữa, những lúc ấy Nhu càng tỏ ra mình thực là một cô gái đảm đang. Nhu sách giỏ đi chợ và nấu những món dễ làm, bà Tâm đã dạy cho Nhu. Bà Tâm không mướn người ở vì nhà ít việc, bà biết tần tiện và đảm đang. Ngoài số lương của ông mỗi tháng bà cũng buôn bán thêm được vài trăm để dành lúc đau ốm cần tiêu, hay đến tết phải tiêu hoang một tý. Bà Tâm không ao ước một cuộc sống ồn ào náo nhiệt, hay nghĩ rằng mình có thể lấy một người chồng xuất sắc hơn ông Tâm. Bà cho rằng ông yêu bà và bà yêu ông, thế là đủ rồi, mỗi năm ông bà và Nhu đều có tiền may áo mới, mỗi tuần một lần chớp bóng, và khi bà con bạn bè có việc mừng, ông bà cũng sắm nổi một món quà tặng. Nhưng điều quan trọng hơn hết là ông Tâm cho Bà là người đẹp nhất đời!

Ông không để ý đến một người đàn bà nào khác, đối với bà còn gì quí hơn thế nữa !

Ông Tâm về đến nhà thì trời đã xầm tối. Bà Tâm và Nhu đang đợi cơm. Thấy ông Tâm có vẻ không vui. Nhu không nói gì, chỉ cúi đầu ăn. Một lúc bà Tâm không nén được, hỏi :

— Sao hôm nay cậu buồn thế ? Có xảy ra chuyện gì không ? Hay là cậu mệt ?

Ông Tâm vẫn nghĩ ngợi đâu đâu :

— Không.

Rồi như ngượng với vợ con sự khác thường của mình, ông tiếp theo :

— Tôi có việc gì đâu ? À, có lẽ hơi mệt đấy.

Nhu tưởng là cha vui, lại bắt đầu nhí nhảnh :

— Ba này, cô giáo bảo con...

Nhu chợt ngẩng lên nhìn cha, thấy ông lạnh lùng khác thường bèn nín bặt :

— Cô giáo bảo sao ?

Nhu thấy hết hứng thú nói chuyện, nàng trả lời cộc lốc :

— Học giỏi, nghỉ hè ra được nhảy băng lên lớp trên.

— Ừ, thế à.

Ông Tâm chỉ nói thế, rồi ăn vội vàng cho xong bát cơm, bỏ vào phòng ngủ nằm.

Bà Tâm và Nhu ngạc nhiên nhìn nhau không hiểu. Mà họ làm sao hiểu được ông Tâm.

Cái tâm sự của ông chỉ có ông mới hiểu được. Ông không dám nói cho bà biết vì ông cũng chưa quyết định hẳn như thế nào.

Đã 18 năm, ông không hề có lúc nào băn khoăn khó nghĩ như thế này. 18 năm ông vẫn ngồi ở một cái ghế ấy mà không hề thấy chán cũng không hề thèm muốn một cái gì, nhưng cách đây mấy hôm, ông ký Nhất bỗng nhiên từ chức. Ông ấy đã tìm được một việc làm khác nhiều tiền hơn. Một ông bạn thân đến nói nhỏ với ông Tâm :

— Anh thực thà quá, ai lại làm tài trai chỉ có việc đánh máy thế này hay sao ? Đó là công việc tạm thời để tìm việc khác. Anh bây giờ gần 40 tuổi, chả nhẽ lại định lóc cóc đánh máy cho đến già à. Nay nhân dịp lão ký Nhất từ chức, anh xin cái chân ấy đi !

Ông Tâm ngắt lời :

— Nhưng nếu tôi nghỉ thì các anh khác cũng nghỉ thế. Mất ít rồi nhiều...

— Không sao đâu, anh làm đây đã 18 năm nghĩa là đã lâu đến bậc lão thành. Nếu muốn cho chắc chắn thêm thì biếu quà cho ông chủ ; ông ta có một cô con gái 15 tuổi, ông ta quý cô nhất, vì chỉ có một con gái bé 15 tuổi, ông ta quí cô nhất, vì chỉ có một mình cô là gái. Bây giờ mua một món quà gì đem biếu cô ta để cho cô ta vui thích nói giúp cho mình một tiếng. Tiền hậu hai mặt ta đánh vào, thế là a-lê-hấp ! nhất định ăn chắc.

Từ ngày ấy, ông bắt đầu nghĩ ngợi so sánh đắn đo, và ông tự thấy mình tầm thường quá ông đã thua chúng kém bạn lại còn làm cho bà cũng phải thua chị kém em. Ông thấy hình như ông đã có lỗi với bà. Ông đã không đem lại cho bà một cuộc sống cao hơn để xứng đáng với cái nhan sắc, đức hạnh, học thức của bà. Từ lúc đó, ông bắt đầu chú ý đến những đồ dùng của đàn bà, mỗi lúc đi dạo phố. Các thứ đồ nữ-trang bằng vàng đắt quá, các thứ phấn, son, nước hoa rẻ quá, không thể cho là một món lễ vật được.

Sau khi đã xem xét kỹ lưỡng, ông để ý đến chiếc áo nhung lam của hiệu Mỹ-lợi. Cô con gái của ông chủ mới 15 tuổi, người cũng gọn gàng, xinh xắn như con người gỗ ấy, mặc chiếc áo ấy nhất định sẽ vừa xinh. Ông tưởng tượng đến lúc cô Nga mặc chiếc áo ấy đến khoe với cha, ông chủ sẽ hỏi chiếc áo ấy ở đâu ra. Rồi ông chủ sẽ nghĩ đến ông, sẽ nhớ đến cái lịch sử 18 năm trung thành với chức vụ của ông, ông sẽ được thay chức ông ký nhất, làm những công việc quan trọng hơn cái việc đánh máy. Nghĩ đến chỗ này ông thấy mình cũng là một người có tài, có học, có thua ai đâu, còn thiếu gì người thua kém ông xa mà vẫn được làm những chức to hơn. Nghĩ đi nghĩ lại, ông bèn đổ lỗi cho bà. Tại sao bà lại hiền lành an phận đến nỗi ngót 18 năm trời không hề mở miệng than thở lấy nửa câu. Tại

sao bà lại không thúc giục ông, khuyến khích ông, nếu không thì giầy vò ông cũng được, bắt ông phải tìm cách tiến lên đường công danh chứ. Nếu bà đừng hiền lành quá thế, có lẽ ông đã nghĩ đến chuyện bay nhảy từ lâu. Ai lại mỗi tháng chỉ được có 1.200 đồng đã lấy làm mãn nguyện rồi. Ông cũng biết số bạc ấy hình như không đủ tiêu, nhưng bà Tâm đã có cách tiêu đủ không làm phiền đến ông là được. Mỗi lần bà Tâm lĩnh lương nơi ông, bà vui vẻ bàn với ông và Nhu tổ chức một bữa cơm đặc biệt đầu tháng. Thấy vợ con vui, ông cảm thấy kiêu hãnh và cũng vui lây.

Nghĩ một lúc, ông hết giận bà mà lại thấy thương bà hơn lúc nào hết. Đáng lẽ bà phải được sung sướng hơn thế, người vợ của ông có lẽ nào mỗi tháng chỉ vui vì nhận được 1.200 đồng mà thôi. Ông tự hứa sẽ đem lại cho bà một sự ngạc nhiên : ông lên chức ông ký nhất, ông được thêm lương và như thế bà cũng đỡ chật vật.

Và hơn nữa, Nhu cũng phải được sung sướng hơn. Ông bà sẽ có nhiều tiền hơn để mua cho Nhu một cây bút máy và một cái đồng hồ tay như lời ông đã hứa từ lâu. Ông sẽ may thêm quần áo đẹp cho Nhu mặc. Cô con gái độc nhất của ông, ai lại suốt năm chỉ mặc toàn áo đen và trắng, chỉ đến tết mới có được một chiếc áo màu. Nhưng Nhu cũng thực ngoan ngoãn để cha mẹ được vui lòng, và

cố học cho giỏi, vì Nhu thấy cha mẹ rất sung sướng mỗi khi nghe Nhu được đứng đầu lớp, hay được cô giáo khen học giỏi. Nhưng ông chỉ thưởng cho Nhu có một gói kẹo chanh mà thôi ; ông cảm thấy thương Nhu và thương bà Tâm hơn lúc nào hết.

Nghĩ quanh quẩn một lúc, trí ông lại trở về với chiếc áo nhung lam. Giá như ông có nhiều tiền, ông cũng sẽ mua cho Nhu một chiếc áo như thế. Chắc Nhu sẽ sung sướng biết bao nhiêu...

Bà Tâm cũng đã vào phòng ngủ.

— Này mợ à...

— Gì hở cậu ?

Ông Tâm ngần ngại một lúc, định nói nhưng lại thôi, ông nói lảng :

— Còn năm hôm nữa hết tháng đấy nhỉ.

Thấy chồng vui, bà Tâm mới dám bắt chuyện :

— Này cậu, cuối tháng chúng ta đi xem phim « Cuốn theo chiều gió » nhé. Tôi đã dặn cậu Hà, khi nào bắt đầu bán vé là mua cho chúng mình hai cái.

— Thế còn Nhu ?

— Nó có tiệc trà của lớp học nó tổ chức ăn mừng cái gì đó. Nghe đâu to lắm, xin tôi những 10 đồng để góp cơ đấy. Tội nghiệp con bé, học chăm lắm, bây giờ trông đã xinh, tôi lo...

Bà Tâm im bặt vì thấy ông thở đều như ngủ say,

bà nhè nhẹ đắp một tấm chăn mỏng lên ngực kẻo sợ ông ho.

Thực ra, ông Tậm vẫn chưa ngủ, ông vờ như thế để cho bà tưởng là ông ngủ rồi mà im đi để cho ông được tự do tưởng tượng.

Còn năm hôm nữa hết tháng : ông sẽ được lĩnh lương, ông sẽ mua chiếc áo nhung lam ấy tặng cô Nga Ông sẽ...

Dần dần ông ngủ thiếp đi nhưng trong giấc ngủ hình như chiếc áo nhung lam và số tiền 600 đồng vẫn cứ ám ảnh trong trí, nên ông không thể nào ngủ say.

Đã quyết định rồi, ông thấy lòng hơi yên tĩnh, nhưng bây giờ lại thêm một nỗi lo lắng, ông chỉ sợ có người mua tranh mất chiếc áo mà ông đã tự cho như là của ông rồi.

Ở nhà ông mong cho chóng đến giờ đi làm để xem con người gỗ có còn mặc chiếc áo ấy hay không, ở sở ông trông cho chóng đến giờ về nhìn chiếc áo vẫn còn lộng lẫy trong tủ kính... cho đến hôm cuối tháng chiếc áo vẫn còn, và con người gỗ vẫn vác cái mặt kiêu hãnh lên với chiếc áo đẹp, ông chắc không ai mua vì áo ấy đắt quá mà như vậy thì món lễ vật của ông càng quí chứ sao !

Ông ký Tâm vào bên trong gian hàng để nhìn cho kỹ, lần này trong tay có cả một tháng tiền

lương, ông không còn ngượng với cô bán hàng nữa. Những lần trước cô bán hàng nhìn ông thì ông ngượng, nhưng lần này cô không nhìn, ông lại thấy giận : « Hừ cô ta khinh mình không thể nào mua nổi chắc ! ». Ông giọng dạc bảo :

— Cô cho tôi xem cái áo nhung kia.

Cô hàng nhìn ông từ đầu đến chân, hỏi lại :

— Ông muốn xem cái gì cơ ?

— Cái áo ấy mà !

— Cái áo nhung ấy à, cái áo ấy sáu trăm đồng.

Thế thì quá lắm, ông hỏi gắt :

— 600 thì 600 chứ sao. Cô không định bán à ?

Cô bán hàng miễn cưỡng lấy chiếc áo ra. Lâu nay cô vẫn tưởng là ông ký Tâm để ý đến cô nên ngày ngày vẫn liếc vào chỗ cô ngồi, ngay sau chiếc tủ kính. Cô thấy khó chịu vì ông Tâm lớn tuổi, có vợ có con rồi mà lại không ra vẻ đứng đắn gì cả. Cô lại còn biết được ông Tâm chỉ là một thơ ký đánh máy. Cô nghĩ thầm :

— Được rồi, ông ấy có dở trò gì ra mình sẽ cho một bài học, mình chỉ đáng tuổi con gái ông ta mà !... Cô tin rằng chắc là ông Tâm để ý tới cô vì theo như cô biết, một người đàn ông lương mỗi tháng 1.200 có thể nghĩ đến một cô thiếu nữ có chiếc vòng vàng 5.000 đeo trong cổ, mà không thế nào dám mơ tưởng đến một chiếc áo nhung 600 đồng.

Bỗng dưng, hôm nay ông Tâm lại vào đòi xem áo nhung, như thế hóa ra cô đoán sai cả !

— Này ông đừng cầm chặt thế nó hỏng cả tuyết đi đấy !

Ông Tâm hình như không nghe thấy gì cả, ông thừ người ra nghĩ ngợi, trong lúc phải quyết định, ông thấy hình như mình sắp phải làm một việc gì ghê gớm lắm.

Thăng chức thêm lương, nhưng mà cũng có thể chiếc áo ông bị mất mà không được gì cả ! Mà nếu thế thì đi đời nửa tháng lương ! Bà Tâm sẽ túng phải đi vay lãi, ông vẫn phải ngày ngày đánh máy, mà mỗi tháng phải góp nợ, số tiền 1.200 đồng sẽ không còn nguyên vẹn để đưa cho bà nữa.

Thấy ông đứng thừ người ra ngẫm nghĩ, tay vẫn vuốt ve chiếc áo, cô hàng gắt :

— Tôi đã bảo mà, 600 kia đấy !

Ông Tâm giật mình. Giọng nói the thé của cô hàng chạm đến lòng tự ái của ông.

— Tôi biết rồi. Cái giá tiền to bằng bàn tay nằm sờ sờ ra đấy ai còn không thấy, vậy 550 cô có bán không ?

Cô hàng trố mắt nhìn. Lần này cô không dám khinh thường ông Tâm nữa. Cô lấy giọng dịu dàng :

— Bớt độ 20 đồng thì được, chứ ông bớt nhiều thế chắc ông chủ tôi không chịu.

Thêm bớt một lúc ngả giá 570. Cô bán hàng bấy giờ mới tỏ ra một người bán hàng lịch thiệp, nhanh nhẹn đi tìm một chiếc hộp, xếp cẩn thận cho vào.

Ông Tâm bảo :

— Quà tặng cơ đấy. Cô gói cho tử tế một chút.

Về đến nhà, ông mở cửa vào, Bà Tâm và cô Nhu đi vắng. Bà Tâm viết một mảnh giấy để cho ông ở bàn bảo ông đến nhà cậu Hà lấy vé chớp ảnh, rồi đợi bà một chốc về ăn cơm xong sẽ đi xem.

Ông gượng nhẹ để chiếc hộp lên trên nóc tủ áo, vừa đi ra cửa ông vừa thầm nghĩ : ăn cơm xong 8 giờ, ông bà cùng đi thăm cô Nga, biếu cái áo, xong 9 giờ đi xem chớp bóng. Mai chủ nhật có thể ngủ trưa được.

Đó là chương trình của ông bà, còn cô Nhu thì đã có chương trình ăn tiệc của các bạn rồi. Cô sẽ đi xem hôm khác.

Ông Tâm vừa đi ra khỏi cửa một lúc thì Nhu về. Cô rút chìa khóa rất vội vàng, cô cần phải làm thực nhanh vì các bạn cô đang đợi. Các cô góp tiền làm một bữa tiệc đưa một cô bạn sắp lấy chồng xa và sau bữa tiệc ai có tài nghệ gì phải biểu diễn. Nhu tối nay rất bận, cô phải xếp bánh mứt tráng miệng, lại còn phải ca mấy bài cô định sẽ ca bài «Với em trong giấc mơ». một bài hát rất du dương để cho chúng nó biết giọng cô không phải là giọng chữa lửa như chúng nó vẫn chế.

Nhu vào phòng chải đầu thay áo. Nàng chọn được một bộ quần áo đẹp nhất nhưng hơi ngần ngại khi cầm đến cái áo khoác bằng len. Chiếc áo hơi cũ, ngắn vì đã mặc tới hai năm rồi và kiểu cũng không còn hợp thời nữa. Nhu định xin tiền cha mẹ mua chiếc áo khác nhưng mấy hôm nay thấy ba có vẻ không vui, nên nàng không dám nói. Nhưng dù sao, Nhu vẫn tin cha mẹ yêu quí nàng vô cùng. Nhu đã cố tìm hiểu vì cớ gì làm ba buồn nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, và chính mẹ cô cũng không biết nữa cơ mà ! Nhu đã bàn với mẹ từ tuần trước, lúc thấy ông Tâm bắt đầu nghĩ ngợi :

— Mẹ à, ba không khéo ốm đấy. Mấy hôm nay trông người bơ phờ làm sao ấy. Mẹ đừng cho con tiền quà sáng nữa, mẹ để dành lại tối nay mua thịt bò về nấu xúp cho ba ăn nhé !

Nhu thấy buồn vì không hiểu được vì cớ gì mà ba buồn, và mẹ cũng vì thế mà không vui. Nhu không bao giờ nghĩ đến tiền vì nàng biết mẹ dùng tiền rất khéo, không keo bần mà cũng không hoang phí cho đến nỗi thiếu. Hơn nữa Nhu biết mẹ lại còn để dành được một cái quỹ riêng cho Nhu sau này đi học trường lớn nữa. Nhu vừa nghĩ vẩn vơ vừa xếp vội mấy bài ca lại thành một tập rồi bước ra cửa. Lúc ra đến phòng khách nàng chợt trông thấy cái hộp để trên tủ, tò mò nàng lấy xuống xem. Chiếc hộp to có thắt nơ hồng, ngoài lại bọc bằng giấy bóng trông mới đẹp làm sao ! Nàng ngẫm nghĩ không biết ba mình mua gì

định tặng cho ai. Thường thường ba mẹ phải tặng ai cái gì Nhu đều biết cả : hay là ai cho ba ? lại càng vô lý nữa ! Có ai cho ba cái gì đắt tiền thế này đâu.

Nhu loay hoay một lúc, nàng mở giấy bóng tháo giây buộc : Ồ ! một chiếc áo khoác kiểu mới. Chiếc áo nhung lam ! Đúng rồi, đúng chiếc áo ở hiệu Mỹ-Lợi. Chiếc áo ấy Nhu đã nhiều lần dí mũi vào cửa kính ngắm mãi không chán. Nhu mặc thử thấy hình như người thợ may đã đo thân hình nàng để cắt vậy. Nhu vui thích nghĩ :

— Thôi đúng rồi ! Ba mẹ mua cho mình. Quà thưởng của mình đấy mà ! Ba thưởng cho mình vì học giỏi được nhảy băng lên lớp đây chứ gì.

Nhu vui sướng bảo thầm :

— Ba đã có ý không cho mình biết, thì mình cũng trêu lại ba chơi.

Nhu đậy hộp, thắt nơ lại, gói giấy bông và để trên tủ như cũ. Nàng khóa cửa đi đến chỗ các bạn họp, lộng lẫy trong chiếc áo nhung mới.

Một lúc sau, bà Tâm về sửa soạn cơm xong thì ông Tâm cũng về đến nơi. Ông giục bà ăn vội vàng « để còn đi có tý việc » ! Ông muốn đợi đến phút cuối cùng mới nói cho bà biết như thế dù bà có phản đối cũng đã muộn rồi.

Bà Tâm đánh phấn, mặc áo xong thì ông Tâm cũng đã sẵn sàng để khóa cửa. Nhưng đến lúc cầm đến

cái hộp, ông bỗng tái mặt. Sao cái hộp nhẹ quá thế này.

Ông nhìn kỹ lại. Nơ thắt lệch đi một bên, giấy bóng cũng gói không được thẳng.

— Vô lý ! chả nhẽ nhà có ma ? Hay là có trộm ?

Ông nhớ chính mắt ông nhìn cô hàng để chiếc áo vào hộp, thắt nơ, gói lại, trao ông cầm về, ông thấy khá nặng cơ mà !

Bà Tâm thấy ông tái hẳn mặt đi hỏi :

— Gì thế cậu ? Hộp gì thế ?

Ông hốt hoảng :

— Thế mợ từ lúc về nhà chưa trông thấy cái hộp này sao ? Mợ không động đến nó đấy chứ ? Mợ có mở ra không ?

Bà Tâm lắc đầu :

— Không, tôi cũng không biết là có nó. Cậu mua gì thế ? Mà bây giờ nó làm sao ?

— Mở ra rồi sẽ biết.

Tay ông Tâm run run bóc lần giấy bóng, chiếc hộp mở ra là hộp không. Ông Tâm chỉ còn kêu được hai tiếng : « Trời ơi » ! rồi để rơi người xuống chiếc ghế gần đấy.

Thấy mặt ông tái xanh, bà Tâm lo lắng hỏi :

— Cậu làm sao thế ? Có chuyện gì xảy ra thế ?

Giọng nói như mếu :

— Trơi ơi ! thực là nó giết tôi ! Nó giết tôi !

— Nhưng ai giết cậu mới được chứ ?

Ông Tâm vẫn rên :

— Không biết, nhưng mà nó giết tôi !

Rồi ông vắn tắt kể rõ ý định của ông. Nghe xong, bà Tâm cũng hốt hoảng :

— Thế làm thế nào bây giờ ? Nhà không mất gì cả, chỉ mất độc có chiếc áo này. Thôi, chỉ có con Nhu cứ còn ai vào đây nữa.

Bà muốn đi tìm Nhu, nhưng không biết Nhu họp bạn ở đâu mà tìm. Chỉ còn cách ở nhà chờ, may ra Nhu trở về thình lình. Hai ông bà đành ngó nhìn nhau, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, 8 giờ rồi 10 giờ.. Nhu vẫn chưa về. Thế là hết cả chớp bóng. Hai cái vé hạng nhất « Cuốn theo chiều gió » của bà đặt trước vẫn nằm yên trong ví. Nhưng ai còn lòng dạ nào mà xem nữa.

Sau buổi tiệc, Nhu ra về, lòng vui vui. Nàng nghĩ đến suốt buổi họp vừa qua.

Nhu được tất cả mọi người để ý. Mấy cô bạn cùng lớp cũng ghé vào tai Nhu nói nhỏ là Nhu đẹp và cái áo cũng đẹp. Phải, cái áo của hiệu Mỹ Lợi ai còn lạ gì nữa !

Về đến cửa, Nhu ngạc nhiên thấy ba mẹ đang ngồi trong nhà, nét mặt cả hai đều hầm hầm.

Ông Tâm thấy Nhu, vội nhảy dựng lên :

— Đây, phải rồi, phải rồi, thực là mày giết tao, mày giết tao !

Ông nói chưa dứt, Nhu đã bị một cái tát đánh bốp vào mặt. Nhu ngã chúi đầu vào cửa, nàng chạy vội đến với mẹ, cũng vừa lúc bà Tâm đứng dậy kéo tuột Nhu vào phòng riêng của nàng.

Nhu đã về, nhưng còn làm gì hơn được nữa. Áo mặc nát rồi, còn biếu ai được.

Nhu nghe mẹ kể chuyện, nàng hối hận và sợ hãi đến điếng người. Thì ra Nhu đã lầm, Nhu đã làm hỏng cả một công trình của ba, có khi hỏng cả tương lai của ba nữa.

Nhu vội vàng cởi áo, ngồi xuống giường. Nàng sững sờ ngắm chiếc áo nằm dài trên hai cánh tay nàng như một người mẹ bế đứa con yêu quý đã chết. Nhu vuốt nhè nhẹ những làn tuyết ở cổ, ở nút tay, nách áo cho đứng lên, nàng muốn làm mất những nếp răn để cho chiếc áo có thể như mới. Bên ngoài tiếng ông Tâm vẫn còn quát tháo :

— Đấy, con cái thế đấy ! Sinh nó ra, nuôi cho nó khôn lớn để rồi nó báo hiếu như thế đấy ! Con mợ đấy ! Còn khen nó khôn, nó ngoan nữa thôi.

Bà Tâm thấy chồng gắt gỏng, tủi thân ôm mặt khóc. 10 năm nay bà chưa từng thấy ông dữ tợn đến thế bao giờ. Tuy ông chỉ đem về cho bà mỗi tháng bắt đầu là 800 cho đến 1.200 nhưng trong nhà bao giờ cũng vui vẻ, bà thấy không cần đòi hỏi gì hơn thế nữa. Nay ông bỗng tự dưng đổi tính. Bà tiếc không được biết cái dự định của ông sớm hơn để tán

thành hay phản đối. Và bà cũng không biết từ nay về sau sẽ còn xảy ra những chuyện gì.

Nhu nghe thấy tiếng mẹ khóc. Nàng cũng khóc.

Tiếng ông Tâm vẫn còn sang sảng :

— Tao nai lưng làm việc để mày hại tao, may mà chỉ đẻ có một đứa, nếu...

Bỗng ông Tâm im bặt, không có ai cãi lại, chỉ có một mình giọng nói của ông nên ông hơi ngường ngượng. Ông thấy không khí trong nhà có vẻ khó chịu. Sao tự nhiên ông bỗng đâm ra gắt gỏng đến nỗi mắng vợ đánh con. Một sự lạ nữa là vợ ông khóc, con ông cũng khóc, điều ấy đã 18 năm ông chưa từng thấy bao giờ, trừ những năm Nhu còn bé khóc đòi ăn thì không kể, trong gia đình ông lúc nào cũng đầy cả giọng nói tiếng cười. Nay chỉ vì một chiếc áo, dù là chiếc áo nhung 570 đồng đi nữa, cũng không đáng phá hoại hạnh phúc gia đình ông, làm cho vợ ông phải khóc. Không thể thế này được.

Ông thấy lần này mới thật là có lỗi với vợ con ông. Cái tương lai ông đã vẽ ra nhờ chiếc áo nhung chưa chắc đã tốt đẹp hơn 18 năm qua lúc ông chỉ là một thầy ký đánh máy. Ông bước vào phòng Nhu muốn nói một câu gì tử tế để an ủi con, nhưng mãi vẫn đứng im không tìm được một câu gì cả. Nhu đang khóc thấy cha vào, nàng sợ hãi đứng dậy mồm ấp úng :

— Ba, Ba tha lỗi cho con, không phải con cố ý... Con sẽ cố sức làm cho nó thẳng lại như mới, ngày mai Ba sẽ đem biếu cô Nga, không ai biết đâu, con sẽ hết sức...

Trong lúc Nhu nói, ông chỉ đứng nhìn. Ông ngạc nhiên thấy Nhu đẹp. Xưa nay ông chỉ xem Nhu như một cô bé con, chỉ lớn hơn cô Nhu lúc mới đẻ ông phải giúp bà đỡ cái đầu mỗi lúc tắm rửa, hay là thay tã hộ lúc bà Tâm đang bận, thế thôi Nhưng nay, Nhu đã thành một cô gái dậy thì, nàng giống hệt bà Tâm lúc ông mới gặp. Nhu cũng có đôi mắt to đen và trong trẻo, cũng đôi môi vừa xinh, không lớn quá không bé quá, cũng nước da trắng mát hồng hồng, cũng khuôn mặt trái son với cái cằm nứt đôi kiều trái đào.

Không muốn để con sợ hãi lâu, ông dịu dàng bảo ?

— Không, chiếc áo ấy, ba cho con. Con lau mắt đi rồi mặc vào cho ba ngắm xem có vừa không.

Nhu lau nước mắt, nhưng nàng chưa dám tin lời cha nói, vẫn cứ đứng yên cầm chiếc áo trên tay. Thấy con vẫn còn sợ hãi, ông Tâm thương hại, bước đến cầm tay Nhu lồng vào tay áo.

Sau khi sốc cần thận cổ, vai áo và gài nút, ông đứng ngầng người nhìn. Vẻ đẹp của Nhu như nổi bật hẳn lên trong chiếc áo nhung lam. Những đường cong dịu dàng ăn sát với chiếc áo trình bày một vẻ đẹp khỏe mạnh và thướt tha.

Ông tức tối nghĩ thầm :

— Quái tại sao ta có một đứa con gái xinh đẹp như thế này mà lâu nay vẫn không biết nhỉ ! Sao ta không nghĩ đến con ta mà lại nghĩ đến con người khác. Sao ta không làm đẹp lòng con ta mà lại muốn làm đẹp cho con người khác. Sao ta lại bỏ một số tiền như thế để buôn... vịt trời. Ông kéo đầu Nhu vào lòng, tay vuốt ve mớ tóc đen mềm, sẽ bảo :

— Ba nói thực đấy, ba cho con. Cái áo này bây giờ là của con. Chỉ có con mới xứng đáng mặc chiếc áo quý giá này mà thôi. Con sắp lên lớp đấy nhỉ. Rồi ba sẽ còn thưởng cho con một cây bút máy nữa.

Bà Tâm ở ngoài bước vào kịp để nghe ông nói, bà mỉm cười sung sướng. Hạnh phúc ngày xưa đã trở lại với bà.

— HẾT —

LOẠI SÁCH HỒNG

Đã xuất-bản :

—	THẦY ĐỘI NHẤT	*của Khái-Hưng*
—	CÁI ẤM ĐẤT	—
—	BÔNG CÚC ĐEN	—
—	ÔNG ĐỒ BỀ	—
—	ĐỀ CỦA BÍ MẬT	—
—	CÓC TÍA	—
—	QUYỂN SÁCH ƯỚC	—
—	CÂY TRE TRĂM ĐỐT	—
—	CẮM TRẠI	—
—	QUYỂN SÁCH	*Thạch-Lam*
—	ĐỨA TRẺ KHỐN NẠN	*Lệ Oanh*
—	PHẬT CỦA BÉ HƯƠNG	—
—	CON ĐƯỜNG MỚI	—
—	LÁ SỐ TỬ VI	—
—	HOÀNG TỬ CHỘT và CÔNG CHÚA XỨ ANH ĐÀO	—
—	CHIẾC ÁO NHUNG LAM	*Linh-Bảo*
—	HOÀNG TỬ TRĂN	*Hồng-Nguyên*
—	LÈN CHÙA	*Thiện-Sỹ*
—	HAI CHỊ EM	—
—	ĐẢO SAN-HÔ I & II	*Bảo-Sơn*
—	BẠN VÀNG	*Đỗ-Đức-Thu*
—	NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐẺ	*Bình-N-Lộc*

IN TẠI NHÀ IN VIỆT-LIÊN, 193, GIA-LONG, SAIGON
Giấy phép số 1997/XB ngày 22-9-1961
GIÁ : 5$